

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA W GDAŃSKU**

RGD. 562-4/01/MLM

Gdańsk, 5 listopada 2001r.

DECYZJA NR RGD. 29/2001

Na podstawie art. 9 w związku z art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 122, poz. 1319), w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu sprawy wszczętej na wniosek ALTVATER SULO POLSKA (ASP) Sp. z o.o. w Warszawie Oddział w Gorzowie Wielkopolskim przeciwko gminie Pełczyce – Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Pełczycach, nakazuje się zaniechanie stosowania przez skarżoną Gminę praktyki ograniczającej konkurencję, polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na rynku poprzez odmowę przyjmowania odpadów komunalnych od Spółki z o.o. (ASP) na składowisko w Pełczycach i odmowę wydania skarżącej zezwolenia na prowadzenie działalności polegającej na wywozie odpadów komunalnych z terenu miasta i gminy Pełczyce.

UZASADNIENIE

Do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej Prezesem Urzędu albo organem antymonopolowym) wpłynął wniosek Spółki z o.o. ASP w Warszawie – Oddział w Gorzowie Wielkopolskim (zwaney dalej Spółką lub ASP) o wszczęcie postępowania antymonopolowego przeciwko Zakładowi Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Pełczycach (zwanego dalej ZGKiM lub Zakładem), który – zdaniem skarżącego przedsiębiorcy – stosuje praktyki ograniczające konkurencję poprzez nadużywanie pozycji dominującej na rynku, polegające w szczególności na „*przeciwdziałaniu ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania, bądź rozwoju konkurencji – poprzez wypowiedzenie wcześniej zawartej umowy na przyjmowanie i unieszkodliwianie odpadów komunalnych, pochodzących z gminy Pe.*” Drugim zarzutem wniosku, skierowanym bezpośrednio przeciwko Gminie P, była jej odmowa wydania zezwolenia na prowadzenie przez ASP działalności, polegającej na wywozie odpadów komunalnych z terenu miasta i gminy Pełczyce.

Mając na uwadze podniesione argumenty, organ antymonopolowy, po uzupełnieniu i usunięciu przez skarżącą Spółkę braków formalnych wniosku, wszczął, w dniu 2 lipca 2001r., postępowanie antymonopolowe w sprawie nakazania zaniechania przez gminę Pełczyce i podległy jej zakład budżetowy – ZGKiM, stosowania praktyki monopolistycznej polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku składowania nieczystości stałych na wysypisku w Pełczycach poprzez przeciwdziałanie ukształtowaniu się

80-824 GDAŃSK, UL. PODWALE PRZEDMIEJSKIE 30

TEL. (058) 346-29-32, TEL/FAX (058) 346-29-33, TEL. CENTRALA (058) 301-50-21

E-MAIL: GDANSK@UOKIK.GOV.PL

warunków niezbędnych do powstania, bądź rozwoju konkurencji, co mogło stanowić naruszenie art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 122, poz. 1319).

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania ZGKiM, pismem z dnia 30 lipca 2001 r. [karta akt sprawy 48-52] oraz Gmina, pismem z dnia 14 września 2001 r. [k. 57-64] przedstawiły swoje stanowisko w sprawie, uznając m.in., że „oskarżenie Zarządu o działanie monopolistyczne [...] jest bezzasadne i niesłuszne.”

ORGAN ANTYMONOPOLOWY USTALIŁ, CO NASTĘPUJE:

Spółka ASP świadczy usługi wywozu nieczystości komunalnych z terenu Gminy Pełczyce na rzecz

Celem uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności na terenie całego obszaru miasta i gminy Pełczyce, Spółka, w dniu 3 października 2000r., zawarła umowę z ZGKiM w P, na przyjmowanie i utylizację nieczystości komunalnych stałych [k. 6-7].

W następstwie zawartej umowy, która umożliwiła Spółce wywiązanie się z obowiązku określonego art. 8 ust.2 ustawy z dnia 13 września 1996r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. Nr 132, poz. 622 z późn. zm.), ASP złożyła, zgodnie z wymogami art. 8 ust. 1 ww. ustawy, do Urzędu Miasta i Gminy w Pełczyce wniosek o wydanie zezwolenia na prowadzenie działalności polegającej na wywozie komunalnych nieczystości stałych wskazując jako obszar jej wykonywania teren miasta i gminy Pełczyce [k. 10-11] i wnioskując o udzielenie zezwolenia na czas nieokreślony.

W odpowiedzi Gmina powiadomiła Spółkę o odmowie wydania zezwolenia, motywując swoje stanowisko brakiem wskazania we wniosku miejsca składowania odpadów [k. 12]. Dopiero po rozstrzygnięciu przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze skargi na bezczynność organu [k. 13], Burmistrz Miasta i Gminy Pełczyce, dnia 26 marca 2001r., ostatecznie wydał stosowną decyzję, zezwalając Spółce ASP na prowadzenie działalności w zakresie wywozu odpadów komunalnych, limitując jednak zarówno termin, jak i obszar, na którym usługi te mogą być świadczone. Zezwolenie zostało ograniczone do terenówi wydane z mocą obowiązywania przez okres ok. 3 miesięcy tj. do dnia 30 czerwca 2001r. [k. 18-21].

W dniu 27 marca 2001 r., a więc nazajutrz po wydaniu przedmiotowej decyzji, ZGKiM wypowiedział Spółce, z dniem 31 marca 2001r., umowę na przyjmowanie i unieszkodliwianie odpadów, podając za przyczynę okoliczność, że ASP nie posiada stosownej koncesji na wywóz nieczystości [k. 22].

Następnie Burmistrz Miasta, kolejną decyzją z dnia 31 sierpnia 2001r., odmówił Spółce wydania ponownego zezwolenia na prowadzenie działalności polegającej na wywozie odpadów komunalnych z terenu miasta i gminy Pełczyce, wskazując na podstawie swojego rozstrzygnięcia brak udokumentowania gotowości odbioru nieczystości [k. 75]. W wyniku wskazanych wyżej działań skarżący przedsiębiorca, z dniem 30 czerwca 2001r., pozbawiony został nie tylko prawa do świadczenia usług wywozu nieczystości komunalnych z terenu miasta i gminy Pełczyce, ale także możliwości korzystania z gminnego wysypiska, które jest jedynym, funkcjonującym na terenie gminy, a składowane tam odpady komunalne zwożone są wyłącznie z tego obszaru. Administratorem wysypiska ZGKiM – jednostka budżetowa gminy.

ZGKiM praktycznie nie zajmuje się świadczeniem usług wywozu odpadów stałych, za wyjątkiem oczyszczania; ulic i pojemników ulicznych z terenu miasta.

Jedynym przedsiębiorcą, który może świadczyć, bez żadnych ograniczeń czasowych, przedmiotowych czy terytorialnych, usługi odbioru, wywozu i utylizacji stałych odpadów komunalnych z obszaru całej gminy Pełczyce jest firma R ze S. Aktualnie, Spółka R obsługuje miejscowości gminnych [k. 59] i dostarcza na wysypisko ponad% wwożonych tam odpadów.

Oprócz Spółki R jeszcze sześciu innym przedsiębiorcom wydano zezwolenie na prowadzenie działalności związanej z wywozem odpadów w gminie Pełczyce, z tym że każdy z nich ma ściśle wyznaczony teren (najczęściej własny), z którego może zbierać i wywozić jedynie własne nieczystości [k. 60].

Są to:.....

ORGAN ANTYMONOPOLOWY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Jakkolwiek w sporze, po stronie skarżonej, występują dwie jednostki, tj. Gmina i Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej, tym niemniej, biorąc pod uwagę fakt, że ten ostatni nie jest samodzielnym uczestnikiem rynku, bowiem prowadzony jest w formie gminnego zakładu budżetowego, to – zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 1996r., sygn. akt IIICZP/34/96 – postępowanie antymonopolowe mogło być wszczęte jedynie przeciwko gminie Pełczyce, posiadającej, w odróżnieniu od swoich jednostek organizacyjnych, przy pomocy których prowadzi m.in. działalność gospodarczą, przymiot podmiotu prawa konkurencji.

W niniejszej sprawie postępowanie antymonopolowe zostało prowadzone w związku z postawionym gminie Pełczyce zarzutem stosowania przez nią niedozwolonych praktyk rynkowych, stojących w sprzeczności z dyspozycją art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy antymonopolowej.

Warunkiem koniecznym uruchomienia ustawy o ochronie konkurencji [...] oraz wyciągnięcia ewentualnych sankcji wobec przedsiębiorcy naruszającego jej przepisy, jest sprecyzowanie rynku właściwego w danej sprawie, przez który – zgodnie z art. 4 ust. 8 ustawy – rozumie się rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę i właściwości (w tym jakość), są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji.

Biorąc pod uwagę przedmiot rynku (towar, usługa) w niniejszej sprawie funkcjonują dwa odrębne, choć powiązane ze sobą rynki:

- lokalny rynek składowania i unieszkodliwiania odpadów komunalnych,
- lokalny rynek usług wywozu (usuwania) odpadów stałych komunalnych.

Granice geograficzne obu rynków są identyczne i wyznaczone obszarem miasta i gminy Pełczyce. Wynika to z faktu, że na jedyne gminne składowisko w P przyjmowane są wyłącznie odpady z jej terenu.

Aby dowieść, iż naruszony został przepis art. 8 ust. pkt 5 ustawy o ochronie konkurencji [...], należy wykazać, iż na zdefiniowanym uprzednio rynku relewantnym, skarżony przedsiębiorca zajmuje pozycję dominującą oraz nadużywa jej w ten sposób, że przeciwdziała ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji. Działania takie, noszące znamiona praktyk eksploatacyjnych, polegać mogą między innymi, na ograniczaniu dostępu do rynku przedsiębiorcom świadczącym określony rodzaj usług, poprzez budowanie barier wejścia na rynek.

Skutki ograniczania konkurencji bezpośrednio odczuwane przez wnioskodawcę występują na rynku wywozu odpadów komunalnych stałych. Jest to wynik dualizmu ról jakie, w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, odgrywa skarżona Gmina;

Po pierwsze, bezpośrednio wpływa ona na rynek składowania odpadów, będąc jego bezpośrednim uczestnikiem i prowadząc – poprzez swój zakład budżetowy i na zasadach wyłączności – jedyne, usytuowane w jej granicach administracyjnych, wysypisko. Jak wynika z wyjaśnień skarżonej udział zakładu (administratora wysypiska) w rynku składowania nieczystości wynosi...% [k. 58].

Po wtóre, pośrednio oddziałują na rynek wywozu, bowiem zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz.U. z 1996 r. Nr 13, poz. 74 oraz art. 3 ust 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu porządku i czystości w gminach (Dz.U. Nr 132, poz. 622 ze zm.), sprawy związane z usuwaniem, składowaniem i unieszkodliwianiem nieczystości należą do obowiązkowych zadań własnych gminy. Obowiązkowość tych zadań należy rozumieć w ten sposób, że gmina, aczkolwiek nie musi sama, bezpośrednio angażować się w ich realizację (co w niektórych przypadkach nie jest nawet wskazane), to nie może jednak skutecznie uwolnić się od odpowiedzialności za zapewnienie ich wykonywania na obszarze wspólnoty samorządowej. W tym celu gmina kreować winna warunki dla możliwości swobodnego świadczenia określonego typu usług w oparciu o zasady określone art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o utrzymaniu czystości [...], zgodnie z którymi na prowadzenie przez podmioty, inne niż gminne jednostki organizacyjne, działalności polegającej m.in. na usuwaniu odpadów komunalnych, wymagane jest uzyskanie zezwolenia, którego udziela, w drodze decyzji, właściwy wójt, burmistrz lub prezydent miasta, każdemu podmiotowi, który dysponuje odpowiednimi środkami do wykonania usług oraz zapewnia należyty ich poziom. Tak więc, w przedmiotowej sprawie, Gmina nie będąc w zakresie wywozu odpadów bezpośrednim uczestnikiem rynku pełni jedynie funkcję jego organizatora, jednak bez możliwości wpływu na podmiotową strukturę rynku, tzn. limitowania i reglamentowania ilości podmiotów spełniających określone prawem wymogi i chcących prowadzić działalność gospodarczą na terenie gminy.

Na pierwszym z ww. rynków lokalnych to Gmina, która realizuje usługi składowania odpadów poprzez własną jednostkę, *de facto* zajmuje pozycję dominującą w świetle art. 4 pkt 9 ustawy o ochronie konkurencji [...], co daje jej określoną silną władzę rynkową i pozwala na efektywne zapobieganie konkurencji zarówno na tym rynku, jak i na powiązanych z nim rynku wywozu odpadów komunalnych stałych i przesądza o możliwości zastosowania wobec niej art. 8 ustawy.

Pozycja dominująca, to pozycja siły ekonomicznej przedsiębiorstwa, która sprawia, że może ono zapobiegać efektywnie konkurencji na rynku. W tym kontekście należy podnieść, że aczkolwiek praktyki monopolistyczne określone art. 8 ust. 1 ustawy, których istotą jest nadużywanie dominacji rynkowej (siły rynkowej) ujawniają się zawsze na rynku relewantnym, to jednak przejaw tego nadużycia nie musi wystąpić wyłącznie na rynku właściwym, na którym dany przedsiębiorca zajmuje pozycję dominującą, w rozumieniu art. 4 pkt 9 ustawy antymonopolowej. Jak na to wskazuje literatura przedmiotu „*z praktyką monopolistyczną można mieć także do czynienia w odniesieniu do sprzecznych z prawem działań na innych relewantnych rynkach, na których dany przedsiębiorca wspomnianej pozycji nie posiada, o ile pozycja dominująca na jednym z relewantnych rynków pozwala wymusić określone zachowanie uczestnikom innego relewantnego rynku*”. (St. Gronowski. Ustawa antymonopolowa. Komentarz. Wyd. C.H. Beck, W-wa 1996r., str. 87).

W świetle zaprezentowanego wyżej poglądu, oczywistym wydaje się być, że analiza i ocena zachowań przedsiębiorcy, wobec którego toczy się postępowanie, nie musi zostać ograniczona wyłącznie do rynków, na których podmiot ten działa, ale rozszerzona być winna również o te obszary aktywności gospodarczej, na które – choćby przedsiębiorca nie był ich bezpośrednim uczestnikiem, jak to ma miejsce w przedmiotowym sporze – przenoszone są negatywne dla konkurencji skutki nadużywania władzy i siły rynkowej.

Badając więc zasadność zarzutu podnoszonego przez wnioskodawcę rozważyć należy, czy szczególna sytuacja związana z monopolem Gminy w zakresie prowadzenia wysypiska odpadów, nie została przez skarżoną wykorzystana w celu przeciwdziałania ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania, bądź rozwoju konkurencji na lokalnym rynku usług wywozu (usuwania) odpadów stałych komunalnych. W przedmiotowym sporze zerwanie przez działający w strukturach Gminy ZGKiM umowy na odbiór odpadów dostarczanych przez Spółkę z terenu gminy Pełczyce stanowi przejaw nadużycia pozycji dominującej na rynku składowania odpadów komunalnych. Nie do przyjęcia są przy tym argumenty podniesione przez skarżoną wysuwane w trakcie prowadzonego postępowania antymonopolowego, iż wysypisko ma charakter tymczasowy, zapewnienie miejsca składowania odpadów należy do zadań własnych gminy, a dla funkcjonowania składowiska jest bez znaczenia kto odbiera i zwozi nieczystości, zwłaszcza w sytuacji gdy przyjmowane są na nim jedynie nieczystości z terenu gminy. Otóż Spółka ASP nigdy nie deklarowała, że będzie zwozić odpady spoza tego obszaru. Brak całkowitej pewności co do przyszłych zachowań skarżącej w tym zakresie nie może być uznany za wystarczającą przesłankę uzasadniającą zerwanie umowy, bowiem administrator wysypiska posiada wystarczające uprawnienia do tego, by dostarczający odpady udokumentował źródło ich pochodzenia.

Podobnie argument o tymczasowym charakterze wysypiska nie może się ostać, bowiem jak to wynika np. z wyroku Sądu Antymonopolowego sygn. akt XVII Ama 69/00 *„administrator czy właściciel wysypiska, który dominuje na rynku, nie powinien odmawiać składowania odpadów, jeżeli przyjmował je z tego samego terenu od innych firm, nawet jeśli wysypisko miało ulec likwidacji. Prowadzi to bowiem do ograniczenia konkurencji”*.

Tymczasem, jak to wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Gmina sama nie prowadząc wywozu odpadów przyjmowała je od różnych podmiotów, z których tylko jednemu wydała ona zezwolenie do wykonywania usług na całym obszarze miasta i gminy Pełczyce.

Zestawienie ilości odpadów składowanych na wysypisku w Pełczycach, w roku 2000 prezentuje poniższa tabela.

Tabela
Ilość odpadów dostarczonych przez poszczególne firmy*.

FIRMA	Ilość odpadów w		Struktura
	m ³	w %	

* opracowano na podstawie danych zawartych w materiałach sprawy [k. 80].

Jak wynika z danych zwartych w tabeli Spółka R posiada ponad ...% udział na lokalnym rynku wywozu odpadów komunalnych.

Jak już uprzednio wykazano, Gmina występując w podwójnej roli przedsiębiorcy prowadzącego wysypisko i – jednocześnie – organizatora usług związanych z wywozem nieczystości, w sposób zamierzony, wiedząc, że warunkiem niezbędnym dla uzyskania zezwolenia przez ASP, zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości [....] jest udokumentowanie gotowości odbioru odpadów komunalnych przez zakład prowadzący działalność w zakresie wykorzystania lub unieszkodliwiania odpadów, zerwała łączącą strony umowę, by w ten sposób mieć pretekst dla wydania – przez samą siebie – decyzji odmawiającej skarżącej prawa do prowadzenia przez nią działalności na terenie Pełczyc. Odmowy przyjęcia na wysypisko, odpadów pochodzących z tego właśnie obszaru, podyktowanej jedynie faktem, że dostarczającym je miałby być podmiot wchodzący na rynek, nie sposób ocenić inaczej niż jako działań mających na celu budowanie barier dostępu do rynku wywozu nieczystości, konserwowanie jego dotychczas silnie zdominowanej struktury, a w konsekwencji przeciwdziałanie ukształtowaniu się warunków do rozwoju bądź powstania konkurencji. Biorąc powyższe pod uwagę, zdaniem organu antymonopolowego, już samo zerwanie umowy na składowanie odpadów uznać należy za spełniające przesłanki art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy antymonopolowej, a samą praktykę za udowodnioną. W przedmiotowej sprawie Gmina dopuściła się naruszenia wskazanego przepisu także w innej formie. Wnioskodawca, Spółka ASP, wypełniając wszystkie warunki wymagane ustawą o utrzymaniu porządku [....] otrzymała stosowane zezwolenia z tym, że okres jego ważności został ograniczony pierwotnie do 3 miesięcy [k.18], a następnie odmówiono jej w ogóle prawa do prowadzenia działalności gospodarczej na terenie Gminy [k.75], skutkiem czego ASP utraciła możliwość świadczenia usług wywozu odpadów na obszarze P. W ocenie organu antymonopolowego Gmina załatwiając negatywnie wnioski ASP, a następnie wydając decyzję z dnia 31 sierpnia 2001 r. i odmawiając skarżącej Spółce wydania zezwolenia również i w ten sposób nadużyła posiadaną pozycję dominującą. Także i te jej działania uznać należy za stojące w sprzeczności z normą określoną art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy antymonopolowej. Godzi się przy tym wskazać, że zgodnie z art. 22 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej ograniczenie wolności działalności gospodarczej jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny. W przedmiotowej sprawie żadna ze wskazanych tym przepisem przesłanek nie występuje.

Po pierwsze ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach daje gminom m.in. prawo do regulowania rynku usług związanych z usuwaniem i składowaniem odpadów komunalnych, m.in. poprzez możliwość ustalenia wysokości górnych stawek ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za wywóz nieczystości (art. 6 ust.2), a także konieczność uzyskania przez przedsiębiorcę chcącego wykonywać tego typu usługi odpowiedniego zezwolenia. Zezwolenie to winno być wydane **każdemu podmiotowi** [podkr. UOKiK], który dysponuje odpowiednimi środkami do wykonania usług oraz zapewnia należyty ich poziom. Władztwo gminy w tym zakresie ogranicza się więc do kontroli przestrzegania standardów jakości usług, a nie do reglamentowania ilości przedsiębiorców je świadczących, a tym bardziej ich doboru na zasadzie uznaniowości i selekcji negatywnej. Gmina takich uprawnień, dających jej możliwość ograniczenia wolności działalności gospodarczej na swoim terenie nie posiada.

Po wtóre za ograniczeniem takim nie przemawia ważny interes publiczny, wręcz przeciwnie, w przedmiotowej sprawie wskazane działania Gminy interes ten naruszają.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 200r., o ochronie konkurencji i konsumentów „ustawa określa warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów”. Tak określony cel pozwala przyjąć, że ustawa ma charakter publicznoprawny i służy ochronie ogólnospołecznego interesu. Ustawa znajduje zatem zastosowanie wówczas gdy zagrożony lub naruszony jest interes publiczny polegający na zapewnieniu właściwych warunków funkcjonowania rynku gospodarczego. Zdaniem Sądu Najwyższego (por. wyrok z dnia 29 maja 2001r., sygn. akt ICKN/217/98) rynek gospodarczy funkcjonować może prawidłowo wówczas, gdy zapewniona jest możliwość powstania i rozwoju konkurencji rozumianej jako zjawisko charakteryzujące funkcjonowanie gospodarki. Ustawa chroni zatem konkurencję jako zjawisko o charakterze instytucjonalnym.

W rozpatrywanej sprawie polityka Gminy i jako organu uprawnionego do wydawania zezwoleń, na świadczenie usług wywozu nieczystości stałych, i jako administratora wysypiska (przedsiębiorcy) prowadzona jest w sposób uniemożliwiający powstanie i rozwój konkurencji na lokalnym rynku wywozu odpadów. W przedmiotowym sporze działania skarżonej Gminy, polegające na stanowieniu barier dostępu do rynku, nie tylko naruszają i podważają fundamentalne zasady funkcjonowania gospodarki wolnorynkowej, ale pozbawiają ostatecznych beneficjentów istnienia zjawiska współzawodnictwa gospodarczego, tzn. konsumentów, możliwości uzyskania konkretnych korzyści stad płynących. Gdyby warunki konkurencji rynku miasta i gminy P były jednolite dla wszystkich jego uczestników, to wówczas zaistniałaby możliwość powstania na nim relacji w pełni konkurencyjnych, co prowadziłoby do rywalizacji o charakterze cenowym lub pozacenowym, a klienci mieliby zagwarantowaną nie tylko możliwość wyboru usługodawcy, ale i nabywania usług po najniższej cenie. Do tego bowiem prowadzi konkurencja, której byt i istota, poprzez wskazane w niniejszej decyzji działania skarżonej, zostały zagrożone. W związku z powyższym stawiany gminie zarzut naruszenia art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów [...] uważa się za udowodniony.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.

POUCZENIE: Od niniejszej decyzji przysługuje stronom odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego w terminie 14 dni od daty jej doręczenia, za pośrednictwem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatury w Gdańsku.

Z UPOWAŻNIENIA PREZESA URZĘDU
Roman Jarząbek
Dyrektor Delegatury UOKiK w Gdańsku